

Zacht streek het licht neer in de Haverstraat, gelegen in het Museumkwartier van Utrecht. De mooiste straat van Utrecht. Ik huurde een studentenkamer in het pand 34. Deze woning staat lokaal bekend als 'Dependance de Vlijt' (zo genoemd door de oorspronkelijke eigenaren, die een gelijknamige handwerkwinkel op de Lijnmarkt dreven) en dateert uit 1906. Achter de charmante voorgevel met zijn karakteristieke winkelpui en dakkapel, gaan 3 verdiepingen schuil die allen bestaan uit één groot vertrek. Daarnaast is een souterrain aanwezig met stahoogte, en waarin aan de achterzijde via een koekoek daglicht binnen treedt.

Ik ging altijd een rondje hardlopen. Via de Springhaverweg en de Zilverstraat, naar het Geertebolwerk, om via de Pelmolenweg en Sterrenburg in Manenburg te gelanden. Van hieruit was het maar een klein stukje tot Zonnenburg, Lepenburg en Lucasbolwerk. Waar het eindpunt van de route lag. Hier draaide ik om en liep weer dezelfde route terug. Een klein stukje natuur in de binnenstad van Utrecht.

Ik had er plezier in.

Hij vertrok van huis om via het Wilhelminapark en het internationaal bekendste woonhuis is ongetwijfeld het Rietveld-Schröderhuis (Prins Hendriklaan 50), gebouwd in 1924 en algemeen beschouwd als de meest voorbeeldige verwezenlijking van de ideeën van De Stijl

in de architectuur. Opdrachtgeefster T. Schröder-Schräder ontwierp samen met Gerrit Rietveld het interieur en bewoonde het huis tot haar dood in 1985. Daarna is het interieur gerestaureerd en ten dele in de oorspronkelijke staat teruggebracht. Het beste voorbeeld van De Stijl-architectuur, sinds 2000 op de Werelderfgoedlijst van de UNESCO. Via Rijnsweerd-Zuiden en de Weg tot de Wetenschap ging Reinoud naar de Heidelberglaan waar het trans II lag.

Verdwaasd liep hij door zijn eigen trans II oftewel transitorium 2. In navolging van het aangrenzende transitorium 1 en het naast het trans 2 gelegen transitorium 3. Hij liep langs de computerhokken van de studenten op de eerste verdieping via de winkel van Broese Kemink naar de Laagbouw Noord. Hij bezocht de bibliotheek en het Centrum Gebouw Zuid, het bestuursgebouw, de botanische tuin en het gebouw van aardwetenschappen. Het deed hem allemaal vreemd aan. En dan toch maar weer terug naar het trans II, waar de trans II-circulaties al om zijn oren vlogen toen hij naar binnen liep. Hij liep langs de liften naar het restaurant waar de koffieautomaat stond. Hij grinnikte.

‘Vroeger moest je hier een kwartje ingooien’, en hij lachte. ‘Dat waren betere tijden.’

Hij nam wat koffie en ging in de kantine zitten die virtueel leeg was. De medewerkers waren aan het werk en de studenten hadden colleges.

Bernhard van Well trommelde met z'n vingers op de tafel. Hij had dat nooit begrepen dat die twee veldwerkjongens vermist waren. Ze moesten toch ergens zijn gebleven? Hij had hun voormalige veldwerkbegeleider bij zich geroepen. Iemand die we aanduiden met de naam VG. Deze was met een stapeltje papier naar hem toegekomen. Het was het dagboek van één van de twee studenten. Niet helemaal compleet, maar misschien kon de politie er wat mee doen.

'Zo dadelijk komt inspecteur Reinoud de Jongh op bezoek', zei hij tegen VG. 'Wat moeten we zeggen?' 'De waarheid', antwoordde VG. 'Dat ze spoorloos zijn verdwenen. Hoe we hebben gezocht en niets gevonden.' Het blijft een mysterie en VG keek wazig voor zich uit. 'Deze zaak achtervolgt me nu al 30 jaar', zei van Welle tegen VG.

'Het was het begin van het einde', zei VG. 'Vanwege het rumoer in de kranten werden de subsidies stopgezet en konden we ophouden met het onderzoek doen naar het tropisch regenwoud in de Maiko Creek Reserve.'

Er werd op de deur geklopt.

'Binnen', zei van Welle.

Reinoud stapte de kamer binnen op de 20ste verdieping van het trans II.

'Wat een geweldig uitzicht heb je hier', zei hij. 'Je kunt zelfs naar Hilversum kijken.'

‘De verdwenen jongens’, zei van Welle, die direct ter zake wilde komen.

‘Tsja’, zei Reinoud. ‘Tot nu toe was het een zogenaamd ‘cold case’, maar houthakkers hebben in de swamp een lichaam gevonden, of wat er nog van over was. Gebits-identificatie heeft aangetoond dat het gaat om één van de studenten die dertig jaar geleden verdwenen zijn. Het betreft het lijk van Florian van de Bergh.’

Van Welle en VG keken elkaar aan.

‘Goudzoekers?’, zei VG.

‘Daar was ik ook al aan het denken’, zei Reinoud.

‘Ik heb wat waardevols voor u’, zei VG. ‘Het is het reisverslag van de nu gevonden Florian van de Bergh. Het is niet compleet, maar het zou waardevolle aanwijzingen kunnen bevatten.’

Reinoud de Jongh pakte het stapeltje papieren aan. Hij las het voorblad: ‘*Terug naar de wildernis*’, door Florian van de Bergh uit 1991.

‘Hier zouden we eventueel wat mee kunnen’, zei Reinoud.

‘Ik zal het grondig doorlezen.’

‘Het is een reisverslag?, zei je’, zei Reinoud.

VG knikte van ja.

‘Maar er blijft één vraag over: waarom hebt u niet eerder dit dagboek aan de politie gegeven?’

‘Ik dacht dat het belastend zou kunnen zijn voor de stichting Tropenbos’, zei VG. ‘Daarom heb ik het

jarenlang achter gehouden, maar nu Tropenbos is opgehouden te bestaan is het niet meer erg wat erin staat. Ik heb trouwens niets ervan gelezen. Het dagboek bevat losse elementen over wat de twee veldwerkers hebben uitgespookt, gedurende de periode 1990/1991 dat ze actief waren in het gebied.'

'Ik moet gaan', zei Reinoud plotseling. 'Er worden twee rechercheurs op deze zaak gezet om deze volledig uit te zoeken, want waar is het andere lijk?'

Op het hoofdbureau van Utrecht, gelegen aan het Paardenveld, was het een drukte van belang. De geslepen Boudewijn Fijnaut en de onbeholpen Frans Bormans werden op de zaak gezet. Allereerst gingen ze opzoek naar de supervisor van het veldwerk, iemand met de bijnaam 'de Riesz', maar deze bleek al jaren dood te zijn. Vervolgens werden de ouders van Florian verwittigd dat hun zoon gevonden was, maar verder konden ze niet veel meer doen. Er restte Fijnaut en Bormans niets anders dan naar Guyana af te reizen. Bormans grinnikte, moet je lezen wat hier staat, zei hij tegen Fijnaut. Lees maar voor, zei deze en Bormans begon te vertellen over wat onze vriend te zeggen had:

Fysische geografie was een studie met veel veldwerken en excursies. Maar het belangrijkste was het doctoraal veldwerk. Het kwam zo uit dat ik dat deed in Guyana. In het tropisch regenwoud.

Het is zolang geleden dat de gedachten moe worden van herinneren / Rutger Franquinet (2022).

